

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ มूलนิธิฯ ในวันวิสาขบูชา
๔ มิถุนายน ๒๕๕๕

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ มูลนิธิฯ ในวันวิสาขบูชา ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

วันวิสาขบูชา ในปีนี้ตรงกับวันที่ ๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๕ มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้จัดให้มีการสนทนาธรรมขึ้นที่มูลนิธิฯ เพื่อเป็นการรำลึกในพระมหากรุณาคุณ ของพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงบำเพ็ญพระบารมีถึงสี่อสงไขยแสนกัป เพื่อที่จะทรงตรัสรู้ความจริงของสิ่งที่มีจริงๆ ที่กำลังปรากฏในขณะนี้ และทรงแสดงความจริงที่ทรงตรัสรู้นั้นแก่สัตว์โลก ได้เข้าใจตาม จนมีผู้ที่ได้เคยอบรมเจริญปัญญามาในอดีต ถึงกาลที่จะรู้แจ้งอริยสัจจธรรม ถึงความเป็นพระอริยบุคคลชั้นต่างๆ มากมาย นับไม่ถ้วน แม้เทวดา และพรหม

อนึ่ง วันวิสาขบูชาในปีนี้ ยังเป็นวันครบรอบ ๑๒ ปี ของการเปิดใช้ อาคารมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา แห่งนี้อีกด้วยครับ

ในวันสำคัญๆ เช่นนี้ จะมีท่านผู้ที่
รับฟังธรรมที่ท่านอาจารย์บรรยายมานาน
เดินทางมาจากที่ต่างๆ เป็นจำนวนมาก มี
หลายท่านเดินทางมาจากต่างจังหวัด
มาถึงมูลนิธิฯ แต่เช้า แต่ถึงกระนั้นที่นั่งที่
ทางมูลนิธิฯ ได้จัดไว้มากกว่าปกติ ก็เต็ม
หมด จนเจ้าหน้าที่ต้องนำเก้าอี้มาเสริม
และที่ซาบซึ้งใจของข้าพเจ้าอย่างยิ่ง คือ
ได้เห็นท่านนั่งได้ร่มไม้ภายนอกอาคาร
โดยรอบ และทุกๆ ท่าน มีอาการอย่าง
เดียวกันทั้งหมด คือ ตั้งใจฟังการสนทนา
ธรรมอย่างยิ่งให้เห็นถึงศรัทธาของทุกท่าน
อันข้าพเจ้าขอกราบอนุโมทนาไว้ ณ ที่นี้
ด้วยครับ

ตลอดวัน ข้าพเจ้าได้เห็นถึงความซึ่บนานต่อกันของทุกๆ ท่าน ได้เห็นภาพการ
เจริญกุศลทุกประการของสหายธรรม ได้เห็นท่านที่ไม่ค่อยได้มีโอกาสเดินทางมาฟัง
ธรรมที่มูลนิธิฯ เลือกรับหนังสือเล่มใหม่และเก่า แผ่นเอ็มพีสาม รวมถึงวิดีโอการสนทนา
ธรรม ชุดต่างๆ กลับไปฟัง และแจกจ่ายแก่ผู้อื่น ไม่ขาดสาย

และแน่นอนว่า ทุกครั้งที่มีการสนทนาธรรมที่มูลนิธิฯ ในวันสำคัญๆ จะมีสหายธรรมหลายท่านเป็นเจ้าภาพ นำอาหารคาวหวานชนิดต่างๆ มากมายหลายมาบริการฟรีแก่ผู้เข้าร่วมฟังการสนทนา รวมถึงเพื่อนบ้านใกล้เคียงโดยรอบมูลนิธิฯ ด้วยครับ

ที่สำคัญที่สุด คือ ความการสนทนาธรรมในวันนี้ เป็นเรื่องของคำว่า "ที่พึง" ซึ่งท่านอาจารย์ และวิทยากรได้สนทนาไว้ด้วยความครบถ้วน และไพเราะอย่างยิ่ง ดังข้าพเจ้าจะขอความบางตอน มาลงบันทึกไว้ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณา ดังนี้...

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ

คุณคำปั่น :

กราบท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ คณะวิทยากร และ สวัสดิ์ท่านผู้ร่วมศึกษาธรรมะทุกท่านครับ ในช่วงแรกนี้ ก็จะกล่าวถึง "อริยสัจธรรม" ซึ่งเป็นที่พึ่ง ที่สูงสุด และมีเฉพาะในพระพุทธศาสนาเท่านั้นนะครับ จริงๆ แล้ว คำว่า สัจธรรม มีในทุกลัทธิ มีในทุกศาสนาก็ว่าได้ แต่สำหรับในพระพุทธศาสนาเป็น "อริยสัจธรรม" ซึ่งเป็นที่พึ่ง สูงสุด และมีเฉพาะในพระพุทธศาสนาเท่านั้น เป็นบทที่ ไพเราะ และ มีค่าอย่างยิ่ง สามบท คือ

บทที่ ๑ พุทธัง สรณัง คัจฉามิ

บทที่ ๒ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ

บทที่ ๓ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ

ที่มาของอริยสาวิตรี มีปรากฏในพระไตรปิฎก คือ ในสุนทริการทวาชสูตร หรือ สุนทริกสูตร ปรากฏในขุททกนิกาย สุตตนิบาต...กล่าวโดยย่อๆ นะครับ มีพราหมณ์ ท่านหนึ่ง ชื่อ สุนทริกการทวาชพราหมณ์ เป็นพราหมณ์ที่นับถือ การบูชาไฟ วันนั้นท่านถือเครื่องสักการบูชา ตามลัทธิของ พราหมณ์เพื่อที่จะไปบูชาไฟ เมื่อมีเครื่องสักการะ เหลืออยู่ ท่านก็คิดว่าใครหนอที่จะควรรับเครื่อง สักการบูชาเหล่านี้ ซึ่งในวันนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงเห็นแล้วว่าพราหมณ์ท่านนี้ จะได้รู้แจ้งธรรมะ ถึง ความเป็นพระอรหันต์...ซึ่งพราหมณ์ท่านนี้ได้ถาม พระพุทธเจ้าว่า ท่านมีชาติอะไร แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสว่า ท่านไม่ควรถามถึงชาติ แต่ควรถามถึงธรรมะ เป็น ข้อประพฤติ ปฏิบัติดีกว่า ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสกับ พราหมณ์ท่านนี้ว่า ขอให้ท่านจงกล่าว สาวิตรีในลัทธิของ ท่าน

เมื่อพราหมณ์กล่าวสาวิตรีตามลัทธิของตนแล้ว พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า นั่นไม่ใช่อริยสาวิตรี นั่นไม่ใช่สิ่งที่จะเป็นที่พึงที่ประเสริฐจริงๆ เพราะเหตุว่า อริยสาวิตรี มีเฉพาะในพระธรรมวินัยนี้เท่านั้น แล้วพระพระพุทธเจ้าก็ตรัสถึงอริยสาวิตรีฉันท์ ซึ่งเป็นคำที่ไพเราะ ๓ บท ดังกล่าวแล้วข้างต้น คือ

พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้า ขอถึงพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง

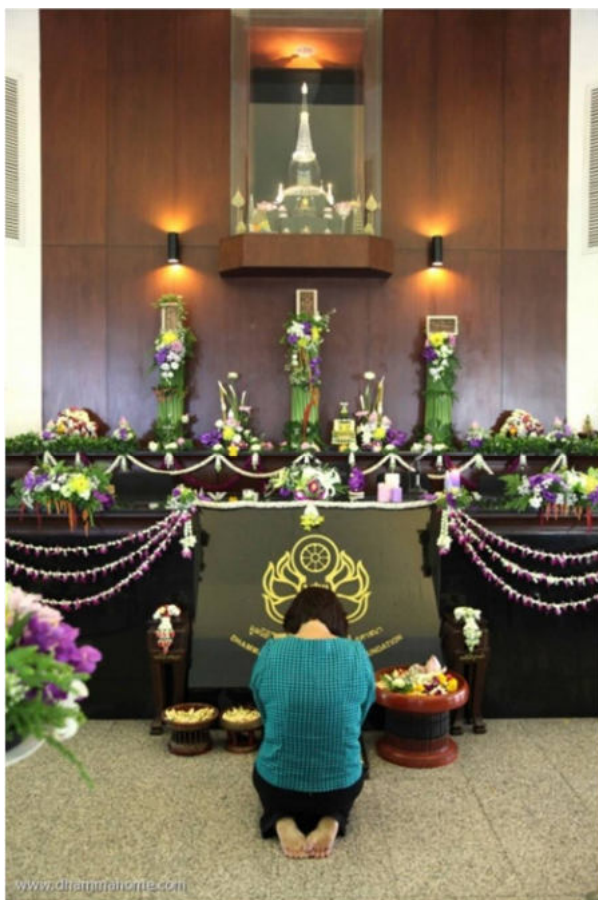
ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้า ขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่ง

สังฆัง สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้า ขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง

ในที่สุด พราหมณ์ท่านนี้เกิดความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา เพราะได้ฟังพระธรรมคำสอนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง ถึงความเป็นจริงของสภาพธรรมะ ทุกอย่าง

ทุกประการ เกิดความเลื่อมใส ขออุปสมบทในพระพุทธศาสนา ในที่สุด พรหมณ์ท่านนี้ เป็นพระภิกษุที่ถึงความ เป็นพระอรหันต์ เป็นผู้ดับกิเลสทั้งปวง ได้อย่างหมดสิ้น เป็นผู้ที่มี "ที่พึ่ง" ที่แท้จริง คือ มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เพราะว่า ทำให้ถึงความเป็นผู้หมดจดจากกิเลสได้ โดย ประการทั้งปวง อันนี้คือคำว่า "อริยสาวิตรี" สิ่งที่น่ามา ซึ่ง ความปลาบปลื้มอย่างยิ่ง มีเฉพาะในพระพุทธศาสนา เท่านั้นนะครับ ข้อความที่แสดงถึงอริยสาวิตรี มีปรากฏ ในพระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย สุตตนิบาต สุนทริกสูตร และอีกที่หนึ่ง จะไม่แสดงรายละเอียดเท่ากับในสุตต นิบาต คือ ในสังยุตตนิกาย สคาถวรรค สุนทริกภาวทวาชา สูตรครับ ท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

ก็ย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นนะคะ เมื่อพระผู้มีพระภาคทรงตรัสรู้แล้ว ก็ทรงอนุเคราะห์สัตว์โลก ด้วยการทรงแสดงธรรม จากการที่ได้สะสมบารมี ทำให้พระองค์รู้ว่า ณ ขณะนี้ วันนั้น ใครจะได้รู้แจ้งอริยสัจจธรรมชั้นไหน ด้วยเหตุนี้ เมื่อใครก็ตาม ที่ได้สะสมความเข้าใจธรรมะมาแล้ว พร้อมที่จะได้รับฟังพระธรรมเทศนา พระองค์ก็ได้ทรงแสดงธรรม ที่เหมาะที่จะให้บุคคลนั้น ได้มีความเห็นถูก ได้มีความเข้าใจถูก แม้แต่ "อริยสาวิตรี" ภาษาบาลี ใช้คำว่าอะไรคะ คุณคำป๋น

คุณคำป๋น :

ท่านอาจารย์ :

ในภาษาบาลีจะเป็น "อริยสาวิตติ" ครับ ท่านอาจารย์ครับ ค่ะ นี่ก็แสดงความต่างกัน สาวิตตรี ก็ไม่ใช่ภาษาบาลี แต่ว่า สาวิตติ เป็นภาษาบาลี เป็นสิ่งที่นำความชุ่มชื้น หรือความปิติอย่างสูงมาให้ เมื่อได้ฟัง "ที่ฟัง" เพราะว่า แสดงให้เห็นว่า การที่เกิดมาแล้ว ใครจะมีความสุข ความปิติ เพลิดเพลินอย่างไรก็ตาม สิ่งนั้นก็หมดไป แล้วก็ยังไม่ยั่งยืน และ ไม่ใช่สิ่งที่นำความปิติ หรือความชุ่มชื้น ความบันเทิง ความโสมนัส มาให้อย่างแท้จริง เพราะเหตุว่า เพียงแค่ "ชั่วคราว" ชั่วครู ชั่วยาม ก็หมดไป

ด้วยเหตุนี้ ถ้าเราได้มีความเข้าใจถูกต้องว่าพระธรรมที่
ทรงแสดง ละเอียด ลึกซึ้ง แม้แต่ได้ยินคำว่า

พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ

ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ

สังฆัง สรณัง คัจฉามิ

ก็ยังสามารถที่จะรู้ว่า คำนี้ ใครเป็นผู้กล่าว เมื่อไหร่ และ
กล่าวกับใคร เพราะฉะนั้น การศึกษาธรรมะอย่างละเอียด
ก็จะทำให้เห็นว่า จากผู้ที่ไม่รู้จักพระอรหันตสัมมาสัม
พุทธเจ้า เมื่อได้ฟังพระธรรม ก็สามารถที่จะรู้แจ้งความ
จริง ของสภาพธรรมะแล้วก็ดับกิเลสได้ เป็นพระอรหันต์

...เพราะฉะนั้น ไม่ใช่ว่า ไม่มีหนทางที่จะหมดกิเลสณะคะ แต่ว่าจะหมดได้ ด้วยการเป็นผู้ที่ได้กระทำบุญไว้ แต่ปางก่อน จึงมีโอกาสได้ "ฟัง" แม้พราหมณ์ผู้นี้ ก็ต้องได้กระทำบุญไว้แต่ปางก่อน จึงเป็นเหตุให้ได้ฟังพระธรรม แล้วความเข้าใจที่ได้สะสมมา ก็สามารถที่จะทำให้ เข้าถึงความเป็นที่พึ่ง โดยมี พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม และ พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง ไม่ใช่มีอย่างอื่น เป็นที่พึ่ง...

...ฟังเท่านี้ก็ยังไม่พอ ใช่มั้ยคะ? เพราะว่า ทุกคนพูดคำนี้บ่อยมาก วันนี้พูดแล้วหรือยัง? วันก่อนๆ ก็ไม่ขอถึงใคร เป็นที่พึ่ง นอกจากพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ "เพียงขอ" แต่ยังไม่เข้าใจเลยว่า "ฟัง" อย่างไร? และ "ฟัง" เพื่ออะไร?...

...เพราะฉะนั้น ก็ควรที่จะได้รู้ความจริง ที่จะกล่าวคำนี้ ด้วยความจริงใจ ว่า "ฟัง" โดยการฟังพระธรรม ได้ฟัง "คำ" ที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงบำเพ็ญพระบารมี ที่จะตรัสสอน เวไนยสัตว์ คือ ผู้ที่สามารถที่จะเข้าใจธรรมะนั้นได้ เพราะเหตุว่า ถ้าพระองค์ตรัสรู้เพียงพระองค์เดียว เป็นพระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ทรงแสดงพระธรรมอย่างละเอียด เพื่ออนุเคราะห์บุคคลอื่น เพราะฉะนั้น การที่จะบำเพ็ญพระบารมี เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ต้องนานกว่า และมากกว่าการที่จะถึงความดับกิเลส โดยเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า...

...ด้วยเหตุนี้ แต่ละ "คำ" มีค่ายิ่ง มหาศาล ที่ไม่ใช่ว่า
เพียงฟังแล้ว ก็ผ่านไป แม้แต่ "พุทธัง สรรณัง คัจฉามิ"
คำว่า "เป็นที่พึ่ง" ก็ผ่านไป พุทฺธเอง บ่อยๆ หลายครั้ง แต่ว่า
มีความเข้าใจ และ มีความจริงใจ และ รู้ว่า "พึ่ง" พระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า นั้น "พึ่ง" อย่างไร แต่วันนี้ ก็ได้
ทราบแล้วนะคะ "พึ่ง" โดยการ "พึ่งพระธรรม" ที่ทรงแสดง
เพื่อเข้าใจถูก เห็นถูก ตามที่พระผู้มีพระภาคทรงตรัสรู้
และทรงแสดง...

...เพราะฉะนั้น ขณะนี้ ได้ยินคำว่า ฟังพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าละเอียดกว่านั้น คือ ฟังอย่างไร? ฟัง "คำ" ที่ทรงแสดง ด้วยพระมหากรุณา ๔๕ พรรษาเพื่ออะไรคะ? ไม่ใช่เพื่อทรัพย์สิน เงินทอง เกียรติยศ หรืออะไรเลยทั้งสิ้น แต่ เพื่อเป็นกัลยาณมิตร เป็นผู้ที่หวังดี ต่อสัตว์โลก ด้วยการตรัสวจาสัจจะ พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าจะกล่าวคำไม่จริง ไม่ได้เลย

เพราะฉะนั้น ทุกคำ เป็นคำจริง แต่ความลึกซึ้งของคำที่ได้ฟัง ต้องตามระดับของความเข้าใจ มิฉะนั้น ก็จะไม่มีความต่างระหว่าง ผู้ที่เป็นปุถุชน กับ ผู้ที่ตรัสรู้ เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า...

...เพราะฉะนั้น แต่ละคำ มีความลึกซึ้งเพื่อให้เข้าใจจริงๆ อย่างมั่นคง ไม่เปลี่ยนแปลง เพราะเหตุว่า ธรรมะ ที่ทรงตรัสรู้ เป็นที่สุดของความจริง ของสิ่งที่มีจริงซึ่งใครก็ไม่สามารถ

ที่จะเปลี่ยน ลักษณะที่มีจริงนั้นได้เลย แต่สิ่งที่มีจริง
ในขณะนี้ก็เป็นจริง แต่ว่า ยังไม่ได้เข้าใจจริงๆ

ด้วยเหตุนี้ จึงต้องฟัง พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าโดย
ฟังพระธรรม ด้วยความเคารพ ที่ไม่เอน...

...แต่ละคำ ถ้ามีความเข้าใจจริงๆ อย่างมั่นคง ก็จะถึง
ความลึกซึ้ง ของแต่ละคำ ซึ่งกล่าวถึงสิ่งที่มีจริง ในขณะนี้
ทุกอย่างที่กำลังปรากฏโดยละเอียดยิ่ง เพื่อที่จะให้ผู้ที่ได้
ฟัง มีโอกาสได้เข้าใจถูก ได้เห็นถูก ในสิ่งซึ่ง แม้มีจริง
ตลอดทุกภพชาติ แต่ก็ไม่สามารถที่จะรู้ความจริงนั้น ด้วย
ตัวเอง ด้วยเหตุนี้ การเป็นสาวกคือ การเป็นผู้ฟังพระ
ธรรม แล้วก็ไม่ประมาท ในความลึกซึ้งของพระธรรม
ด้วย...

...ถ้าไม่ฟัง "คำ" แต่ละคำ ที่พระผู้มีพระภาคตรัส ให้เข้าใจ
จริงๆ จะ "ฟัง" อะไรคะ? แม้ว่าจะทรงแสดง "คำ" นั้น เมื่อ
๒๕๐๐ กว่าปี หรือ ๖๐๐ ปี หรือจะต่อไปข้างหน้า อีกสัก
กี่ปีก็ตาม "คำ" ที่ตรัสไว้ ไม่เปลี่ยน แต่ว่า ความเข้าใจ
ของคน เข้าใจความลึกซึ้ง และความจริง ของคำนั้น หรือ
เปล่า?

เพราะฉะนั้น ก็แสดงให้เห็นว่า "ฟัง" ต่อเมื่อ "เข้าใจ" แต่
ไม่ใช่ "ฟัง" เพียง "ได้ยินคำ" แล้วก็ "จำคำ" แล้วก็ "เข้าใจ
เอง" แล้วก็ ไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้น จะเป็นทีฟังเมื่อไหร่?
เมื่อ...เข้าใจ...

...เพราะฉะนั้น ที่กล่าวว่า จะมีพระรัตนตรัย เป็นที่พึ่ง ก็
คือว่าไม่ว่างเว้น การที่จะได้ฟังพระธรรม จึงสามารถที่จะ
เห็นพระคุณ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรงกับที่กล่าวว่า
เป็นที่พึ่ง ไม่ใช่พึ่งอย่างอื่นเลยคะ "พึ่ง" ให้เข้าใจ สิ่งที่มี
จริงๆ ซึ่งไม่สามารถเข้าใจได้ด้วยตัวเอง แม้ว่า สิ่งนี้มีจริง
ก็ไมู้้ความจริงของสิ่งนั้น

เช่น ขณะนี้ มีเห็น มีได้ยิน มีได้กลิ่น มีลิ้มรส มีโลก มีโกรธ
มีหลง มีริษยา มีมานะ มีง่วง มีขยัน มีเกียจคร้าน ทั้งหมด
ที่เราใช้ภาษาไทยที่ทำให้เราเข้าใจได้นะคะ คนมคธ ชาว
มคธ ครั้งนั้น มีอย่างนี้หรือเปล่า? หรือไม่มีคะ? ไม่มีโกรธ
ไม่มีโลก ไม่มีหลง หรือยังงัยคะ? มีเหมือนกัน แต่ใช้คนละ
ภาษา เพราะฉะนั้น การที่เราจะเข้าใจความจริง ก็โดย
ภาษาที่สามารถเข้าใจได้

แม้ว่า ทรงแสดงพระธรรม เป็นภาษามคธี ซึ่งเราใช้คำว่า
ปาตี หรือ ปาละ เพราะเหตุว่า ดำรงพระศาสนา ด้วย
ภาษานั้น ไม่ให้คลาดเคลื่อนแต่ก็ต้องเข้าใจ อรรถะ หรือ
ความหมายของคำนั้นด้วย...

...เช่น "สิ่งที่มีจริง" คนไทยเข้าใจมั๊ยคะ? เดี่ยวนี้ มีอะไร
จริง ๆ จริงหรือเปล่า? เป็นสิ่งที่มีจริง ภาษาบาลี ภาษา
มคธี ไม่มีคำว่า สิ่งที่มีจริง แต่ใช้คำว่า ธรรมะ แต่คนไทย
ที่ศึกษาธรรมะ ไม่เข้าใจคำว่า สิ่งที่มีจริง แล้วก็รู้ด้วยว่า
กำลังพูดถึง สิ่งที่มีจริงโดยมีพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
เป็นที่พึ่ง ให้เข้าใจความจริงของสิ่งที่มีจริง

เพราะฉะนั้น ถ้าเพียงรู้ภาษาบาลี และ รู้จำนวน แล้วก็รู้
คำแปล แต่ไม่รู้ว่า ขณะนี้เอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีจริง เป็น
พระธรรม ที่ทรงแสดงไว้โดยละเอียดยิ่ง เพื่อที่จะให้มี
ความเข้าใจ ถึงความเป็นธรรมะคือ ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่สัตว์
ไม่ใช่บุคคล มีจริง เมื่อเกิดขึ้นแน่ๆ แล้วก็ดับไป แล้วก็
กลับมาอีก...

...เพราะฉะนั้น ถ้าเข้าใจอย่างนี้ เพิ่มขึ้น ก็มี พระรัตนตรัย
เป็นที่พึ่ง แต่ถ้าเพียงกล่าวว่า มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง แต่
ไม่ได้ฟัง "คำ" ให้เข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจตราบใดจะชื่อว่า เป็น
ที่พึ่ง ไม่ได้...

ขออนุโมทนาในกุศลจิตของสหายธรรมผู้ร่วมกันเจริญกุศลทุกประการในวันนั้น
ทุกท่าน ที่ทำให้การทั้งหลาย ล่วงไปด้วยความงดงามอย่างยิ่ง ทุกประการ ขออนุโมทนา
ท่านเจ้าภาพอาหารทุกท่าน ท่านเจ้าภาพดอกไม้ รวมถึงทุกท่านที่ร่วมกันจัดดอกไม้บูชา
พระบรมสารีริกธาตุในปีนี้เป็นดอกไม้ที่มีความละเอียด ประณีต และงดงามมาก เป็น
ณ กาลครั้งหนึ่ง ในวาระครบรอบ ๑๒ ปี ของการเปิดทำการอาคารมูลนิธิศึกษาและ
เผยแผ่พระพุทธศาสนาแห่งนี้ ที่ควรค่าแก่การจดจำเป็นอย่างยิ่ง

ผู้ใดถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์
เป็นสรณะ ผู้นั้นย่อมเห็นอริยสัจ ๔ ด้วยปัญญาอันชอบ
คือเห็นทุกข์ ทุกขสมุทัย ทุกขนิโรธ
และอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ ซึ่งให้ถึงความสงบทุกข์
นั่นแลเป็นสรณะอันเกษม นั่นเป็นสรณะสูงสุด
ผู้อาศัยสรณะนี้ ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ดังนี้.

พระสุตตันตปิฎก เอกนิบาต-ทุกนิบาต เล่ม ๑ ภาค ๒ หน้าที ๓๓๑

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ด้วยความเคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

